

”Straks råbte drengens far: ”Jeg tror! Hjælp min vantro!” (Mark. 9,24) 1

Jesus er undervejs til Jerusalem sammen med disciplene. Han er allerede begyndt at forberede dem på de afgørende begivenheder: de religiøse lederes afvisning af ham, romernes dødsdom og korsfæstelsen. Derefter vil hans opstandelse følge.

For Peter og de andre, der har fulgt ham, er det hård tale. Men Markusevangeliet viser os lidt efter lidt Jesu mission: menneskenes definitive frelse gennem lidelsens skrøbelighed.

Undervejs møder Jesus mange mennesker og bekymrer sig om deres nød. I denne tekst kan vi læse hvordan han lytter til en fars råb om hjælp. Faderen beder ham om at helbrede sit barn, som er alvorligt sygt og sandsynligvis lider af epilepsi.

For at dette mirakel kan ske, har Jesus en bøn til barnets far, nemlig at han må tro.

”Straks råbte drengens far: ‘Jeg tror! Hjælp min vantro!’”

Faderen råber højt midt i den store menneskemængde, der står omkring Jesus, og hans svar er tilsyneladende en selvmodsigelse. Ligesom vi selv, erfarer denne fars troens skrøbelighed og det at være ude af stand til fuldt ud at have tillid til Guds kærlighed og Guds ønske om lykke for alle sine børn.

På den anden side viser Gud tillid til mennesket. Han gør intet uden menneskets eget bidrag og frie accept. Han beder os om at yde vores lille del. Han ønsker at vi lytter til Hans stemme i vort indre, at vi stoler på Ham og at også vi må begynde at elske.

”Straks råbte drengens far: ‘Jeg tror! Hjælp min vantro!’”

I store dele af den kultur som vi lever i, bliver aggressiv adfærd fremhævet på alle mulige måder som en effektiv metode til at opnå succes.

Evangeliet, derimod, viser os et paradoks: udgangspunktet for at indgå en relation med Gud begynder med at erkende vores svagheder, vores

begrænsninger og sårbarhed. Derved kan vi, sammen med ham, tage del i den allerstørste erobring: alle menneskers broderskab.

Med sit hele liv har Jesus lært os ydelsens logik, det at vælge den sidste plads. Dette er det bedste sted hvorfra det tilsyneladende nederlag kan forvandles til en sejr. En sejr som ikke er selvisk og flygtig, men som vil vare ved og som vil blive delt med andre.

”Straks råbte drengens far: ‘Jeg tror! Hjælp min vantro!’”

Troen er en gave som vi standhaftigt kan og skal bede om for at kunne samarbejde med Gud om at åbne håbets veje for mange.

Chiara Lubich skrev: “At tro betyder at være sig bevidst om at Gud drager omsorg for os og elsker os, at vide at enhver bøn, ethvert ord, enhver gestus, enhver trist, glædelig eller neutral begivenhed, enhver sygdom, alt bliver set af Gud. Og hvis Gud er kærlighed, så er det at have fuldkommen tillid til Ham kun en logisk følge heraf. På denne måde kan vi have den tillid der kan lede os til hele tiden at være i fortrolig samtale med Ham om vore planer, ønsker og projekter. Enhver af os kan overgive sig til Hans kærlighed i vished om at blive forstået, trøstet og hjulpet. Vi kan bede: ‘Herre, lad mig altid forblive i din kærlighed. Gør at jeg ikke et eneste øjeblik må leve uden at føle, erfare eller vide, gennem troen (eller af erfaring), at du elsker mig, at du elsker os.’ Derefter skal vi elske. Ved at elske andre bliver troen stærk og standhaftig. Således vil vi ikke kun tro på Guds kærlighed, men også erfare den indeni os, og vi vil se ‘mirakler’ omkring os.”²

Letizia Magri

1 Denne måneds Livets Ord er blevet valgt af en gruppe kristne fra forskellige kirkesamfund i Tyskland som årets motto.

2 Se: Chiara Lubich, *Livets Ord oktober 2004*.